

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.com

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA CLASE DE PIANO

Au bout des doigts

França, 2018

Direcció: Ludovic Bernard

Intèrprets: Jules Benchetrit, Lambert

Wilson, Kristin Scott Thomas,

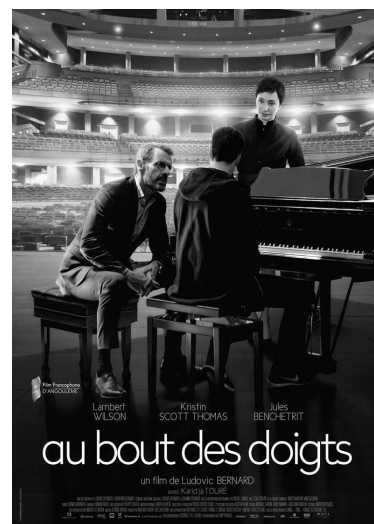
Karidja Touré

Durada: 105 min

Gènere: drama

Idioma: Francès

Data d'estrena: 08/02/2019

Passió per la música clàssica

El director francès Ludovic Bernard ha explicat que la idea de realitzar *La classe de piano* (el títol original en francès és *A bout des doigts*, una expressió que significa "a l'abast" o potser també amb tenir una cosa a la "punta dels dits" i que, en aquest cas, juga amb el fet que la música es fa amb les mans) li va arribar un dia que, transitant per l'estació de Bercy, va parar-se a escoltar un jove que hi interpretava al piano (n'hi ha un a disposició en moltes estacions de tren de París) un vals de Chopin: "A primera vista, no posseïa els codis de la música clàssica, però interpretava aquella peça divinament. Va ser un moment màgic. Vaig pujar al tren i em vaig posar a escriure imaginant el passat i el futur d'aquell noi preguntant-me com podia haver après a tocar tan bé". Aquesta, doncs, és la gènesi del film i, de fet, així comença, tot i que l'escena es transporta a la gare du Nord, on, certament, hi ha un home que escolta bocabadat un jove que toca el piano fins que es posa a córrer davant la presència de la policia. L'home és, doncs, una mena d'alter-ego de Ludovic Bernard que, mentre mou els fils de la ficció imaginant una història pel noi que tocava Chopin, es muda en el director del Conservatori Superior de Música de París encarnat per Lambert Wilson.

Si Ludovic Bernard ha concebut aquest seu tercer llargmetratge (després de dues comèdies franceses d'aquella mena que tendeixen als llocs comuns: *MySSION Pays Basque*, en què una jove comercial parisenca xoca amb els usos i costums del medi rural del País Basc francès; i *L'ascension*, en què un jove és capaç de pujar a l'Everest en dir-li a la seva estimada que seria capaç de fer-ho per ella) és perquè és un apassionat de la música clàssica, d'una manera particular de Chopin i de les simfonies de Mozart. És així que *La classe de piano* vol ser un homenatge a la música clàssica, al valor de la transmissió i a la capacitat salvadora de la pràctica artística. Allò que podria discutir-se és que posi tant d'èmfasi en la genialitat (considerant, això sí, que pot posseir una persona a banda de la seva condició social i cultural) perquè la pràctica (i la recepció) de l'art pot enriquir la vida sense que hagi d'arribar a l'excel·lència i a l'èxit. El cas és que, amb aquestes idees i amb la

col·laboració en el guió de la seva germana Johanna, Ludovic Bernard ha concebut una història en què un jove de barriada amb tendència a delinquir (Jules Benchetrit, fill de la malaurada Marie Trintignant i, atenció, net de Jean-Louis Trintignant) es converteix en concertista després que, en sentir-lo en una estació de tren i ajudant-lo quan és condemnat per un robatori, el director del Conservatori Superior de Música de París decideixi adoptar-lo. La confiança del director (que passa per un mal moment perquè li exigeixen més alumnes i més resultats tangibles) en les dots musicals del noi és absoluta mentre s'esplaia en unes quantes consideracions sobre el geni artístic i la importància de l'emoció que són compartides per una professora (Kristin Scott Thomas) que ha superat les seves limitacions (més emocionals que tècniques) com a pianista amb la generositat de la transmissió.

Tocat instintivament a partir de les ensenyances d'un vell pianista, el primer mestre que li va transmetre generosament la passió per la música, sense que la família pogués pagar-li uns estudis musicals, el jove geni és escollit pel director per participar en un concurs de piano interpretant-hi, ni més ni menys, que l'endimoniat *Concert núm. 2 per a piano*, de Rakhmàninov. Tanmateix, fins arribar-hi ensopega amb tota mena d'obstacles, que comencen en ell mateix per la seva manca d'esforç i el seu excés de supèrbia. No hi manquen els competidors, una tendinitis, la mala llengua d'una dona amargada i un accident familiar. Però també descobreix l'amor i rep l'empenta de molts perquè arribi a l'últim minut a una cita que ho pot ser amb la glòria.

Imma Merino

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona